

«Drang nach Osten», а Иванчо Йотата обясни, че то значало „драгъ нашъ остень.“

Всеобщиятъ кикотъ оглушаваше каф-нето.

Единъ Кандовъ, който сѣ мълчеливо стоеше въ ягъла, не се изсмѣ. Сѣкашъ, той не видѣше и не чуваше, що става около му. Вѣроятно, умътъ му бѣше отнесенъ въ други прѣдѣли. По мършавото му, блѣдно, замислено лице бѣше разлѣна още по-силна меланхолия и тжга, нѣщо болѣзненно, неизразимо болѣзненно, и то съставяше пълень контрастъ съ безгрижнитѣ и растѣгнати отъ смѣхътъ физиономии на около.

Смѣховетѣ се уталожиха, защото въ това врѣме черкова бѣ пуснѣла и всичкитѣ присѣтствующи заяпахъ прѣвъ проворцитѣ, та изглеждахъ прѣмѣненитѣ минувачи и минувачки на улицата.

Между послѣднитѣ се мѣрна и Рада.

Тя бѣше облѣчена въ черно и скромно. Бузитѣ ѝ бѣхъ разцѣвтѣли, като два божуря, отъ вжтрѣшно благополучие. Тя привлѣче всичкитѣ погледи; много отъ тие погледи не бѣхъ благосклонни; имаше и прѣзрителни, защото тие дни за Рада обикаляше единъ твърдѣ непрятенъ слухъ.

Хаджи Ровоама бѣше прѣснѣла, че Рада приема любовници, прѣдрѣшени, по тъмна нощъ. И тя се божеше и кълнеше, че съ очитѣ си видѣла.

Истината бѣше, че нѣкой билъ случайно съгледалъ Огнянова кога излазялъ отъ Радина, безъ да го познае. Дошълъ до ухото на калугерицата тоя слухъ, тя се постара да го разгласи изъ метоха.

Отъ метоха слухътъ минжъ въ града. Одумницитѣ го поехъ жадно, и Радиното име забикаляше вече изъ разговоритѣ на бѣбрицитѣ и на Бойчовитѣ врагове, които въ нежъ си отмѣщавахъ на паметъта му.

Самá Рада нищо не знаеше.